EBÛ ALİ MÜŞTEVLÎ

Evliyânın büyüklerinden. Adi; Hasen bin Ali bin Musa olup, künyesi Ebû Ali'dir. Ebû Ali Kâtib, Ebû Ya'kûb Sûsî ve başka zatlardan ilim öğrendi. Mısır'a on fersah mesafede bulunan Müştevl köyündendir. 340 (m. 951) senesinde orada vefât etti.

Ebû Ali, Müştevlî (radıyallahü anh), bir gece rü'yâsında Peygamber efendimizi gördü. Buyurdu ki, "Ya Ebâ Ali! Seni, dervişleri sever ve onlara meyleder görürüm." Ebû Ali "Öyledir ya Resûlallah!" dedi. "Seni, dervişlerin mühim işlerini yerine getirmek üzere vekîl kıldım" buyurdu. Ebû Ali (radıyallahü anh), bu vazîfeyi ifa ederken, uygunsuz bir iş yapmaktan ve yapamıyacağı bir işle karşılaşmaktan korkup," Ya Resûlallah! Ben bu vazîfeye lâyık mıyım? Bu iş için lâzım olan ismet (günahtan korunma) ve kifâyet (yeterlilik) şartı bende mevcût mudur?" dedi. Peygamber efendimiz "İsmet ve kifâyet şartıyle..." buyurdu. Ebû Ali "Peki efendim" deyip sustu. Bundan sonra Allahü teâlâ, Ebû Ali'ye (radıyallahü anh) mal varlığı ihsân etti. Bu malı ile dervişlerin ihtiyâçlarını karşıladı. Arzularını, isteklerini yerine getirdi. Hiçbirinin bir sıkıntısı olmaması için çok gayret ederdi. Onun bu hali açığa çıktıktan sonra, dervişler kendisine gelerek ihtiyâçlarını, sıkıntılarını arz ederlerdi. Ba'zıları onun hakkında "Dervişlik, (Bir şeye mâlik olmamak), başkalarının ihtiyâçlarını temin etmek için de olsa, zenginlikten iyidir" dediler. Abdullah-ı Ensârî, "O, bu işi kendiliğinden istemedi. Bilakis, Peygamber efendimiz tarafından vazîfelendirildi. Sakın gaflete düşmeyesin ve aldanmıyasın" buyurdu.

Birgün, Sûfîler taifesinden bir kimse Ebû Ali'nin (radıyallahü anh) huzûruna geldi. Ebû Ali gelen kimsenin önüne bir dinar koydu. O kimse "Ben bunun için gelmedim" dedi. Ebû Ali ona cevaben "Ben bu işi kendiliğimden yapmıyorum. Bana verilmiş bir vazîfe var. Onu yerine getirmeye çalışıyorum" dedi.

Şeyh-ül-İslâm Abdullah-ı Ensârî (radıyallahü anh) şöyle anlatıyor: "Ebû Ali Müştevlî (radıyallahü anh), hocalarından Ebû Ya'kûb es-Sûsî'yi Ziyâret etmek için Basra'ya gitti. Bir mahalleden geçerken, talebe arkadaşlarından birini gördü. Ona hocalarının bulunduğu yeri sordu. Talebe, "Hocamız falan yerdedir. Yanına vardığın zaman, "Git! İşine gücüne bak" diyecektir. Gelen herkese böyle demek âdetidir" dedi. Ebû Ali Müştevlî, hocasının bulunduğu yere varıp kapısını çaldı. "Gir" diye ses geldi. Ebû Ali içeri girince, hocası: "İnsanların çoğu, yanıma dünyâ mes'elelerini konuşmak için geliyorlar. Konuşmalarından, hâllerinden Çok rahatsız olduğum için, böyle kimselere, "Git! İşine gücüne bak!" diyorum. Sen ise Allah rızâsı için, ilim ve edeb öğrenmek için geldin. Ben sana "Git! İşine gücüne bak!" demem. Herkese aynı şey söylenmez" buyurup, yanına oturttu. Çok ikram ve iltifâtta bulundu."

1) Nefehât-ül-üns trc. sh. 250